

«(ДЕНЬ)».

מדי יום ב יומו

שנה שניה.

13-го (25-го) Ноября 1887.

מכתבי סופרים.

ב א ב ר ו י ס ק , 9 נאוועמבר . סוף זמן שכירת הדירות הגיע ולרגלו התעוררו דינים רבים ומשפטים, ובית שופט השלום מלא ממענות השכנים האומרים : ,כבר שלמתי ובעה"ב האומרים ,לא קבלתי מאומה ועוד מענות ומענות אשר נפש היפה תקיץ בהן . כל לב ימלא לחמים ונחומיו יכמרו להעניים האמללים, כי מלבד צרכיהם המרובים בכלל בימי החורף הנה מוכרחים המה לשלם את שכר דירתם לשנה תמימה , כי בעלי הבתים לא יחפצו לבטוח באמונת שכניהם העניים כי יראים הם פן תקצר ידם אחרי כן משלם להם שכרם ולגרש את השכן באמצע השנה יאסור גם שופט השלום, כאשר ראינו ממשפטיו אשר חרץ בענין הזה; ומלבד זאת דוחק בעל הבית גם מטעם אחר, כי על הרוב אנשים כאלה המצפים לשכר ביתם אינם שוכנים בצל הכסף ורק בכל השנה ימצאו להם מלוים על במחון ביתם ויגבילו את זמן הפרעון עד זמן שכירת הדירות אשר אז יקבלו מהם כסף ויפריעו את חובותיהם, ואם לא אז ימכרו המלוים את ביתו. ואנכי לא באתי להצדיק או להרשיע צד אחר משני הצדדים האלה ; אך חפצתי להעיר רק על זה אשר רבות רעות הצאנה להבעלים גם לשכניהם מזה אשר קבעו את זמן שכירת הדירות; ובעת הזאת, כלומר מן אסרו חג עד חנוכה או יותר . כי בעת הזאת יתכו מטרות עז ארצה והארמה נהפכה לאגמי רפש ועב טיט, ומה גם בעירנו אשר תחסר בה רצפת אבנים , ובעת סרה כזאת מה גדלה מכובת השכן האנוס להוביל את כלי ביתו ממקום למקום. לו אבו יושבי עירי וישמעו לעצתי, כי עתה אמרתי אשר מנהלי העיר או הרבנים יכריזו . בהגיע התור הזה בכל בתי כנסיות לתפלה, כי עת שכירת המעונות תהיה בחדשי הקיץ בחדש תמוז או אב , ובפירוש יותנו הבעלים עם השכנים כי זמן חליפות מגורותיהם הוא בחדשי הנ"ל ושניהם ישימו לבם לדבר הזה ואז מה טוב יהיה הדבר לשניהם , כי אז מלבד אשר לא תקשה היציאה ממקום למקום עוד פרנסתם מצויה וידם לא תקצר משלם שכר דירתם והכל על מקומו יבא בשלום .

איש מעיר ק. בא הנה אחר ימי החג לבקש את אשתו הצעירה לימים אשר ברחה מביתו זה כשש שנים ועקבותיה לא נודעו ועתה נודע לו כי פה בעירנו מקום מחבואה , ויקו כי עתה תשוב לבעל נעוריה ויחדשו ימי אהבתם כקדם ; אך תקותו היתה למפח נפש כי מצאה בתור מינקת בבית אחד מגרי עירנו , והשאלה : מאין בא חבל לה וילדה ? הלמה ומחצה ראשו ובחרון אפיו הובילה באזיקים (?) לעיר מגורו .
עלמה עכריה ככת י"ט שנים באחד הכפרים הסמוך לעירנו דבקה נפשה לאהבה עלם בן אכר נוצרי . בהודע הדבר לאבותיה החלו לחפש אחר שידוך להביאה במסורת ברית

על בטחון ביתם ויגבילו את זמן הפרעון עד זמן שכירת הדירות אשר אז יקבלו מהם כסף ויפריעו את חובותיהם, ואם לא אז יסכרו המלוים את ביתו. ואנכי לא באתי להצדיק או להרשיע צד אחר משני הצדדים האלה; אך חפצתי להעיר רק על זה אשר רבות רעות הצאנה להבעלים גם לשכניהם מזה אשר קבעו את זמן שכירת הדירות; ובעת הזאת, כלומר מן אסרו חג עד חנוכה או יותר. כי בעת הזאת יתכו סטורות עז ארצה והארמה נהפכה לאגמי רפש ועב טיט, ומה גם בעירנו אשר תחסר בה רצפת אבנים, ובעת טרה כזאת מה גדלה מכוכת השכן האנוס להוביל את כלי ביתו ממקום למקום. לו אבו יושבי עירי וישמעו לעצתי, כי עתה אמרתי אשר מנהלי העיר או הרבנים יכריזו. בהגיע התור הזה בכל בתי כנסיות לתפלה, כי עת שכירת המעונות תהיה בחדשי הקיץ בחדש תמוז או אב, ובפירוש יותנו הבעלים עם השכנים כי זמן חליפות סגורותיהם הוא בחדשי הנ"ל ושניהם ישימו לבם לדבר הזה ואז מה טוב יהיה הדבר לשניהם, כי אז מלבד אשר לא תקשה היציאה ממקום למקום עוד פרנסתם מצויה וידם לא תקצר משלם שכר דירתם והכל על מקומו יבא בשלום.

איש מעיר ק. בא הנה אחר ימי החג לבקש את אשתו הצעירה לימים אשר ברחו מביתו זה כשש שנים ועקבותיה לא נודעו ועתה נודע לו כי פה בעירנו מקום טחבואה, ויקו כי עתה תשוב לבעל נעוריה ויחדשו ימי אהבתם כקדם; אך תקותו היתה למפח נפש כי מצאה בתור מינקת בבית אחר מגרי עירנו, והשאלה: מאין בא חבל לה וילדה? הלמה ומחצה ראשו ובחרון אפו הובילה באזיקים (?) לעיר סגורו.

עלמה עבריה כבת י"ט שנים באחד הכפרים הסמוך לעירנו דבקה נפשה לאהבה עלם בן אכר נוצרי. בהודע הדבר לאבותיה החלו לחפש אחר שידוך להביאה במסורת ברית התנאים, ולאשרם ושמחחם נקרא העלם הנוצרי בשנה הזאת לעבור בצבא. עד מהרה מצאו הורי הנערה עלם מאחב"י כלבכם ויכתבו תנאים למזל. ובהגיע זמן החתונה נסעו ההורים העירה להביא משם ממתקים וכל מיני מטעמים לצרכי משתה החופה; אך מה גדלה מכוכתם וחרדת לבכם בשובם אל ביתם ויראו כי בתם כעוף התעופפה ואתה גם הבגדים היקרים אשר הכינו לה ואיזה סך כסף. לשוא התאמצו למצא את הבת כי נעלמה ועקבותיה לא נודעו. אך לאחרונה נתברר הדבר כי כיום התונתה שב מאהבה העלם הנוצרי כי זכה כגורל להיות חפשי מעבודת הצבא. ובכן הלכה העלמה אחרי מאהבה והבא במסרת הרת הנוצרית ותהי לו לאשה.

זה לא כביר באו משחקים עכרים לעירנו ויצינו פה בשפת יהודית המדוברת מחזות שונים לוקחי לב ומענני נפש השומעים. כל בני החברה ראויים לתהלה, אך שנים מהם הכי נכבדים הלא הטה: ה' מאנצטאנן (הוא גם מנהל החברה הנ"ל) וה' בראלמאנן הטה יפליאו לעשות בניב שפתותיהם, בנאום לשונם, במנגינותיהם וברגשות נפשותיהם בעת שחקם, עד כי ידמה הרואה כי הם הטה האנשים אשר היו בפועל כספור המחזה; ביום ה' בשבוע העבר ערכו מחזה נפלא הידוע בשם, הרופא אלמאסאדא; כל בית התיאטרון היה מלא מפה לפה עד אפס מקום ורבים מבני עירנו שבו ריקם לביתם יען כי חסרו פתקאות.

עלינו לשבח למנהלי בית המועצות בעירנו על אשר שמו לבם לתקן בחורף הזה את הפנסין העומדים ברחובות הקריה להאיר לדורים בה בליל חשך ואפילה; עתה כבר הוקמו העמודים על מכונם וירפאו את לוחות הזכוכית בעששיות ובלילה יאיר לנו כיום.

הקריאה לצבא החלה במחלקה השנית (פאריץ) בגלילנו ועוד לא נודע אם נגמרה שם בכי טוב, והיה כאשר תגמר הקריאה בכל ארבע המחלקות אשר בתוכן גם עירנו תחשב, אז אודיע תוצאותיה לכל פרטיהן.

י. זעליגטאנן.